

Petr Ostrouchov

„Svůj hudební talent jsem nikdy nepřeceňoval“

Pohybuje se ve světě právnickém a uměleckém. Má je spojeny, jeho specializací je právo showbyznysu. Byl členem skupiny Sto zvířat, píše hudbu k filmům, získal osm nominací na České lvy, v Animal Music vydává hlavně jazz a jako producent, autor a muzikant se podílel na dvou deskách Vladimíra Mišíka. Petr Ostrouchov je ve svých světech rád.

TEXT: JAROSLAV ŠPULÁK (PRÁVO), FOTO: ZUZANA BÖNISCH

Jak k sobě jdou právníčina a muzikantství?

Střídání těch činností mě uspokojuje, jelikož mě žádná nemá šanci natolik vyčerpávat a unavit, že bych se jí chtěl vzdát. Navíc mi kdysi někdo řekl, že každá zabírá jinou polovinu mozku, takže pokud dělám jednu věc, druhá polovina mozku odpočívá, což vnímám pozitivně. Nicméně pokud jde o plánování a časovou vytíženost, přiznávám, že je to komplikované.

Zanedbal jste někdy kvůli jednomu druhému?

Stává se mi to. Když se třeba v právním světě objeví nějaké rychlovky, které je třeba vyřídit, a já jsem zrovna tři dny ve studiu, nemohu se jim věnovat. Řeším to narychlo po nocích, nebo později. Neříkal bych tomu ale zanedbávání. Jen nejsem občas k dispozici tak operativně, jak bych si přál a jak by si jistě přáli i moji klienti. Troufám si nicméně říct, že to nemá vliv na kvalitu mé práce. Tu si

Autorské právo je pilířem showbyznysu a já dělám právo showbyznysu, nebo chcete-li zábavního průmyslu.

velice hlídám, protože to je to, co u mě mé klienty v obou profesích drží.

Je vaší doménou autorské právo?

Autorské právo je pilířem showbyznysu a já dělám právo showbyznysu, nebo chcete-li zábavního průmyslu. Poskytuji služby hlavně v oblasti filmu a hudby. Tuhle specializaci jsem si vybudoval,

rozdívám ji a neztrácím čas tím, že bych se učil například právo obchodování s nemovitostmi. Na to jsou jiní kolegové.

K čemu jste v životě směřoval dřív?

Dříve jsem se zabýval hudbou, ať už jako student základní umělecké školy, nebo člen folkových kapel a později skupiny Sto zvířat. Právníkou fakultu jsem sice studoval v době, kdy jsem hrál se Sto zvířaty, zároveň jsem ale netušil, kam mé studium povede.

Že jsem na právnickou fakultu nastoupil, byla maličko svéhlavost. Jsem z kádrově špatné rodiny, jak se říkalo v minulém režimu. Tatínek si byl vědom toho, že si nebudu moci vybírat, a cílevědomě rozvíjel můj talent v technickém oboru. Představen si, že bych mohl jít na strojnou fakultu nebo někam, kde se neklade takový důraz na kádrový profil či kde pro úspěšné maturanty nejsou přijímačky. Absolvoval jsem proto matematické a fyzikální olympiády a tyto obory mi dodnes nejsou cizí.

Petr Ostrouchov ve studiu

Revoluce mě zastihla ve třetím ročníku gymnázia a mně se otevřely jiné světy. Přihlásil jsem se i na studium historie na filozofickou fakultu, kam jsem se rovněž dostal. Nakonec jsem se ale rozhodl pro obor, který mi přišel praktičtější. Až do roku 2000 jsem nicméně neměl pocit, že se budu jako právník živit. Měl jsem vizi, že své vzdělání využiji například v diplomacii nebo nějaké charitativní organizaci. Směrem k diplomacii jsem dokonce učinil nějaké kroky, ale ukázalo se, že bych musel umět na vysoké úrovni dva cizí jazyky. To jsem nesplňoval, a tak jsem z toho vycouval.

Hudební choutky byly potlačeny?

Naopak, právě v té době u mě začaly převažovat. Kapelu Sto zvířat jsem bral hlavně jako koníčka. Jenže pak jsem začal dělat hudbu k prvním filmům,

a získal jsem k muzice profesionální vztah. Tou dobou už jsem pracoval v advokátní kanceláři, takže se obě ty dráhy začaly paralelně rozvíjet na profesionální úrovni.

Svůj hudební talent jsem ale nikdy nepřeceňoval. Domnívám se, že jako interpret jsem zanedbaný, protože nemám čas cvičit. Kdybych to dělal, nesebekriticky si myslím, že bych mohl být dobrý kytarista, možná pianista. Takhle ale nemohu s vážnou tváří tvrdit, že jimi jsem.

Kým tedy v hudební branži jste?

Považuji se za autora písní a filmové hudby. Záměrně nepoužívám slovo skladatel, protože tu profesi vnímám na vyšší úrovni. Skladatel je pro mě někdo, kdo dokáže vytvořit samonosné autonomní dílo, které má formu, obsah a rád si ho

poslechnu třeba na koncertech České filharmonie. To já neumím. Jsem autor, jenž dokáže zhudebnit text a opatřit hudbou film.

V hudbě jsem se vyprofiloval i jako vydavatel a producent, řekněme, hybrid akcí. Ta pozice mi vyhovuje nejvíc. Dovedla mě k tomu léta poslouchání hudby různých žánrů. Žádná pro mě není moc pól a žádná moc intelektuální. Jsem schopen najít si cestu téměř k čemukoli. Vlastně jsem profesionální posluchač.

Kdy jste napsal své první hudební dílo?

Už v hloubi devadesátých let jsme s kamarády realizovali amatérské filmy. První, k němuž jsem napsal hudbu, se jmenoval Srpnová sucha. Byl to takový jihočeský western, který jsme natočili

v roce 1992 na VHS kazetu. Pro něj jsem napsal nefalšované filmové melodie, které jsme nahráli s orchestrem z mé základní umělecké školy.

Tehdy jsem se seznámil se členy kapely Sto zvířat, kteří byli přizváni, aby natočili nástroje, na něž nikdo z nás neuměl. Neznal jsem třeba nikoho, kdo by hrál na saxofon. A tak přišel Tomáš Belko, kterého mi doporučil kamarád, jenž ten film režíroval.

Má první písnička byla pro skupinu Sto zvířat, v níž jsem působil v letech 1993 až 2006. Jmenovala se Způsob, text napsal Tomáš Belko, a já tak ve třidevadesátém vstoupil do jejich autorského kolektivu.

Předtím jsem ale docela rád aranžoval. Nedávno jsem doma narazil na bizarní aranž Rybovy České mše vánoční pro

Petr Ostrouchov s Lenkou Dusilovou

Dá se tedy říct, že Tomáš Belko je strůjcem mého životního osudu.

kytaru, housle a klavír. Na kytaru jsem měl hrát já, na housle můj strýc a na klavír máma. Nikdy jsme to nezahráli, ale aranž jsem měl hotovou už v patnácti letech.

Co pro vás znamenalo hraní s kapelou Sto zvířat?

Otevřelo mi brány světa, do něhož jsem předtím nepatřil a neznal ho. Myslím tím pop-music v širokém smyslu slova. Seznámil jsem se se spoustou lidí, zahrál si v klubech, objevoval jsem nový hudební jazyk. Podíval jsem se i do světa, byli jsme na dvou turné v Americe. Dodnes mám skvělé přátelské vztahy s Tomášem Belkem, jenž v té kapele hrál také. Píšeme spolu písničky. On dodává texty, já na ně dělám hudbu.

Mimochodem, když jsem nevěděl, co budu jako právník dělat, přišel za mnou právě Tomáš a řekl mi, že jeho kamarád advokát někoho shání a jestli se s ním nechci sejít. Já mu řekl, že v advokacii

být nechci, ale on mi oponoval slovy, že Franta je dobrý týpek, ať se sejdeme. Tak jsme se s Františkem Vyskočilým v roce 2000 setkali, stal jsem se jeho koncipientem a dnes jsme partnery v advokátní kanceláři. A v té kanceláři jsem potkal i svou ženu.

Dá se tedy říct, že Tomáš Belko je strůjcem mého životního osudu. Byl to také on, kdo po natáčení mé první filmové hudby navrhl kapele Sto zvířat, že by mě mohla vzít. Na post kytaristy mě přijala v době, kdy jsem elektrickou kytaru nikdy nedržel v ruce. Musel jsem si ji kvůli tomu koupit. Peníze na ni mi dala babička, protože já je neměl.

Později jste ve společnosti Animal Music začal vydávat jazzové nahrávky. Jak jste se k jazzu dostal?

Nejsem jazzový hudebník a neumím jazz skládat ani provozovat. Jen jsem se ho letmo dotkl v hudbě k jednomu filmu, pro který jsem napsal pár jazzem inspirovaných motivů a pozval dobré hudebníky, aby je nahráli.

Do jazzového světa jsem se dostal tak, že jsem začal přednášet na Vyšší odborné škole při Konzervatoři Jaroslava Ježka, kterou vedl jazzman Jaromír Honzák. Mým úkolem bylo naučit hudebníky orientovat se ve světě kolektivní správy, smluv, peněz, prostě aby věděli, jaká

mají na trhu práva. Studentská obec sestávala z dvacetiletých jedinců, kteří byli základem jazzové renesance, jež u nás nastala kolem roku 2005. Seděli tam lidi z Vertiga, Ondra Pivec a další.

A právě Ondra mi jednou řekl, že má nahranou desku, a jestli bych mu neporadil, za kým má jít kvůli vydání. Udělali jsme průzkum, a zjistili, že velká vydavatelství o ni nemají zájem, protože instrumentální jazzová hudba jim nepřipadala komerčně zajímavá. A tak jsem bouchl do stolu a řekl, že se mi ta hudba líbí a vydám ji já.

Značku Animal Music jsem oprávil. Předtím vznikla pro kapelu Sto zvířat, která u ní vydala dvě alba. Odtud i ten název. Ondrova deska byla první jazzová a už na jejím křtu jsem se domluvil s Davidem Dorůžkou a Jaromírem Honzákem, že vydám i jejich alba. Začal jsem chodit na jazzové koncerty a nacházel v té hudbě autenticitu, pravdu a dokonalé hudební dovednosti, ať už skladatelské, nebo interpretační.

Kvůli tomu jsem se k ní upnul. Animal Music se stala jazzovým labellem proto, že v jiných oblastech jsem takhle vysokou kvalitu nenacházel. V posledních letech ale tu nálepku prolamujeme, protože jsme vydali nahrávky Vladimíra Mišíka, Lenky Dusilové, Mirka Kemela, Dagmar Voňkové, vydáváme i hodně

titulů klasické hudby, hlavně s Radkem Baborákem, s nímž jsme navázali takové dlouhodobé partnerství.

Je to ekonomicky zajímavé?

Vůbec ne. Hudba, kterou vydáváme, nevydělává. Jsem rád, když se zaplatí náklady na realizaci alb a provoz firmy, kterou tvořím já, manželka a pár lidí, kteří nám pomáhají. Dnes je navíc malé vydavatelství méně rentabilní, než bývalo v dobách, kdy už mi to připadalo špatné. Přesun hudby na streamingové platformy znamená pro menšinové žánry kolaps. Tyto kanály totiž vrací zanedbatelné finance z prodeje, přitom zruinovaly prodej nahrávek, fyzický i digitální, a playlistovou politikou vytlačují i význam rádií.

Samozřejmě vím, že u velkých jmen a fanoušky podporovaných žánrů, jako je třeba hip hop, se streaming vyplatí. Ale systém, jakým jsou peníze z něj rozdělovány, plus to, že předplatné těchto služeb je naprosto symbolické, nejsou v pořádku. Cena za přístup k veškeré hudbě světa vyvolává dojem, že hudba nemá žádnou hodnotu, když se měsíční předplatné rovná ceně tří piv.

U průměrné jazzové desky mám z digitální distribuce dva až tři tisíce korun, což je zhruba jeden a půl procenta nákladů. V minulosti jsem byl schopen prodat pět set až šest set cédeček, což stačilo na pokrytí třeba poloviny nákladů. Dnes jsme rádi, když od nějakého titulu prodáme sto kusů. Takže soběstačnost míří k nule. Bez dotací od Ministerstva kultury, Magistrátu hl. m. Prahy a nově i Státního fondu kultury bych to musel už dávno zabalit.

Jak to dopadne?

Ekonomický vztah uživatel versus hudebník je v tuto chvíli nefunkční, pokud vede přes streamingové kanály. Myslím si, že hudební průmysl tak, jak je dnes nastavený, nemůže vydržet. Existuje ale určitě skupina konzumentů hudby, kteří ji vyhledávají, potřebují, a proto i podporují, i když v poslední době spíše nákupem koncertních vstupenek nebo účastí v crowdfundingových kampaních. Na tyhle fanoušky spoléhám.

Možná to skončí tak, že hudebník bude se svými fanoušky komunikovat

Petr Ostrouchov s Vladimírem Mišíkem

nějakým exkluzivním kanálem a na něm jim bude nabízet svou tvorbu. Pokud ale fanoušky nebude mít, nebo nebudou ochotni za jeho tvorbu zaplatit více než symbolicky, nemá smysl to dělat.

Nahrál jste dvě poslední alba s Vladimírem Mišíkem. Jak jste se k sobě dostali?

Na začátku bylo mé angažmá v pořádání cen Český lev v roce 2018. David Ondříček dělal kreativní supervizi a požádal mě, jestli bych nevymyslel nějaká hudební čísla. Jedním z mých nápadů bylo, že by Vladimír Mišík se synem Adamem mohli zazpívat Variaci na renesanční téma. Ten rok byl nominován dokument Jitky Němcové o Vladimíru Mišíkovi, rok předtím oslavil sedmdesátiny a ta píseň byla v aranži Jana P. Muchowa použita ve filmu Bajkeři.

Vláda to nejdříve odmítla, ale pak jsme si v přátelském duchu popovídali a podařilo se mi ho přesvědčit. Nabídl jsem mu, že s nimi tu písničku zahraje má kapela Blue Shadows, a to vystoupení bylo základem naší budoucí spolupráce. Potom jsme skladbu ještě nahráli a vyšla jako bonus na vinylu naší první společné desky. Jednou tě potkám.

Spolupráce se nám oběma líbila a zhruba čtrnáct dnů po Českých lvech jsme se každý zvlášť zabývali

Spolupráce s Vladimírem Mišíkem patří a jistě bude vždy patřit k tomu nejúžasnějšímu, co jsem zažil.

myšlenkou, že by bylo fajn spolu něco udělat. Vláda byl první, kdo zvedl telefon. Já bych se k tomu jako první asi ani neodhodlal, protože by mi to přišlo nepatřičné z důvodu úcty k němu i proto, že bych nechtěl nabourávat jeho Etc... svět.

K osobnímu i přátelskému přiblížení mezi námi došlo při práci. Naše spolupráce má všechny atributy, po kterých člověk touží. Za ty čtyři roky jsme se ani jednou nepohádali. Pokud jsme spolu v něčem nesouhlasili, jeden vyslechl argumenty druhého, a nakonec jsme se vždycky na všem přátelsky dohodli. Spolupráce s Vladimírem Mišíkem patří a jistě bude vždy patřit k tomu nejúžasnějšímu, co jsem zažil. ☒